

JÓDAL KÁLMÁN

Sokan vagyunk

Egyszer csak megjelent.

Épp reggel, vizelés után, miután már elszívtam az első cigarettámat, és fölraktam a kávé, figyeltem fel arra, hogy az ágyamban valaki szuszog.

Ránézem, pontosan ugyanúgy nézett ki, mint én. Ahogy elnézem, ahogy alszik, csak annyit állapítottam meg, „milyen vézna”.

Megittam a kávé, elszívtam még két cigarettát, mikor láttam, fölkel az ágyból, és vizelni indult.

Nem beszélgettünk. Úgy éreztem, fölösleges minden kommunikáció valakivel, aki a saját kópiám.

Érdekes módon az sem érdekelt, hogyan került a lakásomba, vagy egyáltalán ki ő, aki a hasonmásom, klónom, mit tudom én.

Enni nem evett semmit tejen kívül, de azt pusztította.

El is lettünk volna egy darabig szépen, ha a vendégeimet nem bántja.

Skalpellaal vagdosott az arcukba, vagy mondjuk teleeresztette a kádat jéghideg vízzel, és fejüket a víz alá nyomta, míg majdnem megfulladtak, vagy például szöveget vert a körmük alá.

Furcsa módon a látogatóim ezt szó nélkül túrték. És továbbra is eljártak hozzám. Fura, de így van. Annyira, hogy már elkezdtem arra gyanakodni: lehetséges, hogy ők is csak a barátaim, barátnőim hasonmásai?

Idős szüleimmel is jól kijött. Kedvesen, intelligensen hallgatta végig őket, hosszasan figyelve, mire észrevettem, jobban szeretik immár őt, mint engem... ha meg tudtak volna bennünket különböztetni.

A szüleim tehát éppen semmi kivetnivalót nem találtak abban, hogy immár ketten vagyunk, ami miatt szintén arra kezdtem gyanakodni: lehet, hogy ők is ki lettek cserélve?

Az ágyon nem voltam hajlandó vele osztozni, ott aludt összekuporodva a másik, soha ki nem nyitott ágyon.

Hetekig kerülgettük egymást abban az azért nem túl nagy lakásban, mikor már úgy éreztem: ebből elég.

Mikor kinyitottam az ajtót, és azt mondtam neki, kifelé, nem jutott el a tudatáig. Csak mosolygott értetlenül, aztán leült a számítógépemhez.

Erre elővettem egy kábelt, és elkezdtem fojtogatni. Érdekes módon nem állt el. Ugyanazzal a réveteg mosollyal hagyta, hogy megfojtsam. Földaraboltam, és fekete zacskókba csomagoltam a sarki szemetes konténerbe hajigáltam a darabjait.

Másnap reggel, miután kimentem vizelni, elszívtam egy cigit, és fölraktam a kávévét, ismét szuszogásra lettem figyelmes.

Ő volt az. Gondtalan csecsemőmosollyal aludt az ágyamban.

Aztán kinyitotta a szemét, és közelebb kucorodott hozzám.

BUDAY GYÖRGY: TAMÁSI ÁRON – ÁBEL, 1937